

Válka druhá světová umlkla, začínalo léto roku 1945 a já se mamince narodil .Říkala mi,že jí volala nemocniční sestřička "honem se pojd'te podívat na toho vašeho bumbrlíčka,.. " cucal jsem si palec od nohy jakou jsem měl žízeň.

Léto bylo krásné a rodiče byli ze Zlína. Táta se rozhodl,že se rozjede do Čech poohlédnout se po novém bydlišti, neb se provádělo vysídlovávání Němců a osídlovávání pohraničí. Z Jablonce přes Liberec a Českou Lípou dojel do Děčína. Tu se mu zalíbila "Tyršovka" hl.třída od mostu přes Labe a celé nábřeží :panorama se skálou "Pastýřská stěna a zámek a Labe a pískovcové zalesněné údolí. Velký činžovní dům u zámku dostal zásah od americké zbloudilé bomby, když si to pilot v nočním bombardování Drážďan nějak spletl.Tam otec našel byt, ale druhý den mu někdo poradil jiný. Byl po německém uprchlíkovi-asi učitele. Našel v jeho bytě spoust zajímavých věcí, knihy známky.. ; to proto, že odsun se konal drsně, lidé si směli vzít s sebou jen 40 kg věci.

Táta napsal mamince do Zlína : vem kluka a přijed', mám byt. Mámě zamrzl úsměv, když přijela a viděla jak táta uklidil – shrábnul ve třípokojovém bytu vždy v každé místnosti bordel do kouta.

Tady na té "Tyršovce" v Děčíně s výhledem na panorama města a labského údolí jsem vyrůstal. Městská nebyla a hned po válce se tu zavedly trolejbusy a...a ty mají >dráty<.Jedno kotevní lano bylo přišroubováno na fasádu našeho domu právě pod mé okno kde jsem spal.Kupodivu je to jeden ze silných zážitků z mého předškolního mládí, protože : Když jel trolejbus po nábřeží a jeho pantograf se posouval ,tak na každém držadle "brknul" a to se přenášelo do "mé" kotvy a já tento strunový zvuk vnímal a mozek si ho převáděl do iracionálních prožitků...

Bylo mi 5 let (plus - mínus) a já rád v zimním období koukal z okna, klečel jsem na širokém okenním parapetu a pozoroval jsem jak se z lesního kouta,údolí >žene sněhová vlna< ;to je padající sníh,když začíná padat,tak vítr nese ten sněhový začátek a ten je zajímavý, že to není úplně vlna boční ale vlna "horní"...no nebudu to rozebírat. Líbilo se mi to a dokázal jsem to na okně pozorovat prý i několik hodin,tiše a soustředěně. (říkám "prý" proto, že si to sám moc nepamatuji). A to je jeden ze stěžejních rysů mého mládí...katastrofálně špatná paměť.Já si do svých šesti let pamatuji jen pár výjevů a dost. Stojí za to některé říct : 1.jezdím si po Tyršovce na našem širokém chodníku na koloběžce >pérovce<,je hezky teplo a zvláštní slunce.2.jsem s mámou na procházce v předjaří na náměstí a máma mi říká : pohlídej kočárek (tam je ta mladší sestřička) a já opět vnímám vzduch,prostor a svit sluníčka 3.Dívám se z mostu dolů,kde pode mnou na nábřeží jede železná lokomotiva co táhne vagón na zdejší překladišti. 4.koukám se za rohem baráku jak kluci hrají kuličky do d'ůlku, co si ho udělali vyndáním kousek rozbité chodníkové dlažby.5..Jsem v kočárku a koukám se do nebe , tam na modrém pozadí ubíhají smrkové stromy... atd. Možná bych vyjmenoval ještě 5 takových zážitkových fragmentů a to by bylo 100% vše co si pamatuji. Zvláštní...I v době když mi bylo 6 let a více si pamatuji dost málo...prožíval jsem svět intenzivně a hodně jsem dumal.Líbilo se mi koukat do krajiny z děčínských okolních kopců. Jiný vjem prostoru byl pohledem od jihu k severu a jiný zase opačně od severu k jihu.To bylo sluncem a rozkladem světla. Vždy jsem miloval >nadhled<, prostor mě uchvacoval. Taky se mi v noci zdály sny o tom jak se vznáším nad děčínskými domy.To se mi zdávalo velmi často.

Ve škole to bylo nekonečně dlouhé. Někdy jsem se učil rád někdy s nechutí. Někdy jsem něčemu porozuměl do hloubky, jindy jsem cítil, že tomu rozumět nebudu nikdy.Stávalo se, že jsem sám na něco zajímavého došel a chlubil jsem se kamarádům.Ti se smáli a podivnost situace vždy vyústila v nějaký posměšek a...a často pak posměšek i v nějaké šťouchání a rvačku. To jsem nenáviděl. Byly to moje první pocity nenávisť : k bití a rvačkám. I doma jsem to někdy viděl, že se táta s mámou dohadují, táta byl velitel, který rád poroučel a když to máma vetovala,hádali se občas padla i facka. To jsem nenáviděl a vlastně proto jsem tátu nikdy nemiloval. Dodnes k němu chovám rozporuplné pocity : úctu,obdiv a strach a nenávisť. Mnohokrát mě zbil, podle mě nespravedlivě a to z toho důvodu, že si on "čin" vysvětlil po svém a mě nedaroval právo na obhajobu. Téměř nikdy mi nedovolil vysvětlit mé důvody proč se to či ono tak a tak stalo. Jeho to nezajímalo, zajímal ho >výsledek< a byl-li špatný, zbil mě. Máma mě téměř vždy bránila a při té obraně "jí" sama chytla. To je dost silný zážitek a motiv k tomu, že mámě dnes oplácím dobrým a pomáhám jí a udělám i něco co se mi moc nechce.

Učení mi šlo dost těžko.Nejhorší byl český jazyk.To bylo až tak do páté-šesté třídy.Pak se to zlepšilo a díky maminčinu úsilí a dlouhodobě každodennímu stylu se připravovat do školy, jsem se naučil jakési

důslednosti a vytrvalosti. A nejen v učení do školy. Máma nás vedla k systematickosti prací. Sobotní úklidy bytu, nákupy střídání se se sestrami a podobné povinnosti. Měl jsem rád důvtipné blbosti. A ty pak bujely do fantazií, především v horečkách, neboť jsem byl dost často nemocný, snad 5x do roka a furt. Přestože jsem se už v sedmé třídě uměl učit a měl jsem dvě trojky a pak už samé jedničky, tak paní učitelka Drbohlavová *) jednou na rodičovské schůzce v osmé třídě v pololetí řekla mým rodičům, že "ze mě nic nebude, že jsem slaboučký a že mě rodiče nemíjí dávat nikam do škol". Tehdy mě poprvé na druhý den rodiče nebili (což bylo obvyklé po takových schůzkách), otec mlčel, byl zklamán a máma mi bokem tlumočila to, co o mě paní třídní učitelka řekla... a s povzdechem pravila : co tedy s tebou ?, ty chceš jít na dvanáctiletku a ona to vidí jinak (?) Tuto neobvyklou situaci, to že rodiče byli rozčarováni, smutní a nezabili mě/ jsem si vryl do paměti. Dodnes na ní podvědomě stále myslí. Nakonec jsem je ukonejšil a přemluvil, že se budu moc a moc učit a že na tu školu jít chci . Otec neprotestoval a máma váhavě souhlasila. Devátou třídou mi začala jedenáctiletka, která se v mé škole-jediné v Děčíně- pokusně stala dvanáctiletkou.

Abych se vrátil k té hvězdičce *) Syn učitelky Drbohlavové , tuším nejstarší Jan, je nynějším naším televizním sportovním (vynikajícím) komentátorem.

Nikdy z něj nic nebude, je slaboučký – to byla obrovská motivace a motor mého života. Celý život toužím této paní učitelce dokázat, že neměla pravdu. Už jednou se mi to podařilo : Bylo to v Brně, léto, já jsem po vojně a pracuji u Pozemních staveb Brno a jsem v práci , když tu (červen tuším) mě přijde dopis, očekávaný dopis ze stavební fakulty, kam jsem se přihlásil zde v Brně na >vejšku< a kde jsem před měsícem dělal přijímací zkoušky. Přišla mi domů (na brněnský privát den předtím) obálka ze školy. Věděl jsem, že je v ní napsán můj osud. Obálka byla "horká" a já měl strach, spíš obrovské napětí jí otevřít. Neotevřel jsem jí, četl jsem před spaním. Ráno byl překrásný modrý den, přesně takový, kdy je ráno mírná rosa, chládek a je cítit, že odpoledne přijde parno. S neotevřenou obálkou jsem jel do práce – staveniště panelákového sídliště Lesná - a tam o svačině jsem si >tajně< vyjel na střechu dvanáctiposchodového domu... nádherný rozhled do brněnského panoramatu, v dále šedý opar a modroučké nebe... tak spínavě blízké a já jsem si otevřel tu obálku (néé, na skok ze střechy jsem nemyslel, snad jen na milisekundu, a hned to zaplašil.) Otevřel jsem obálku a tam bylo : PŘIJAT. Nelze popsat tu nesmírnou radost, ty slzy, tu nádheru prostoru pode mnou, ten pocit živorodosti a mládí, chladného větříku na střeše a slunce a prostor... jásal jsem néé nahlas, potichoučku, v duši... jsem řval, a točil se ve vrtulce s papírem v ruce... Byla to jedna z mála mých několikaminutových euforií, kterých jsem za celý svůj život prožil, byl to okamžik pravého štěstí. (Takový podobný-víc jak 3-4 jich už nebylo, pak byl den D, kdy jsem scházel z kopce dolů z "Barvičky" =ČVUT Fast na ul.Barvičové v Brně , s kamarádem Pavlem Nezvedou, co jsme oba právě před chvílí udělali svou poslední zkoušku (za jedna) prvního ročníku (po níž následuje uzavření indexu za ročník) a my dva jsme v bílých dederonových košilích sestupovali do nádherného modrého nebe, sluníčko, a prostor nad Brnem... a strašně krásný pocit na duši ... / *já o nesmírně větší kus pocitu, neb jsem v mysli tiše řval na soudružku paní učitelku Drbohlavovou : tak vidíte, že jste neměla pravdu, vidíte to !?!?!?! /*

Moje VŠ bylo nejkrásnější a nejpestrobarevnější období mého života. Bodejť, jsme mladí, dychtiví a přirůstá v nás chtění, nadšení, a rozum a postupně chápeme svět, jeho rozporuplnost , smysl života jedince a společnosti lidí. Máme své lásky, chvění srdce. Bylo mi 22 když jsem začal studovat na VŠ. Bavilo mě to a dokonce i šlo. Paměť se mi zlepšovala. Dokonce jsem na kolejním pokoji hrál s kamarádem šachy "popaměti" a dal jsem mu po málo prvních tazích mat, byla pak to legrace, že to podcenil.

Takový ten zamilovaný pocit přišel u mě už ve 14ti letech, a neuhasínal. Kolem svých sedmnácti let jsem psával dívkám, co jsem je miloval básničky a to psaní vrcholilo na té "vejšce" (od 20 do 23 let). Proč to chci teď povídat ?, protože v mnoha básních se zrcadlí moje podivnost duše : prostor **) Prostor a v něm vůně vzduchu, slunce a reliéf krajiny... to mě fascinuje a uvádí do tichého zamyšleného transu. Když mi bylo cca 10-12 let chođival jsem v noci s mapou hvězdné oblohy pozorovat noční nebe a učit se názvy hvězdiček. Nešlo to výt na komíně dlouho, neb vždy mě vyhnala zima. Přemýšlel jsem o vesmíru a rád četl o něm knížky. Milan Coder : ... už si nevzpomenu jak se to jmenovalo. Když mi bylo 19 psal jsem v Nesovicích na kopci nad vesničkou Letošov básničku : "Kyvadla času jsou neúprosná , ... a vlnivé odcházení je v nich..." v prostoru kolem mě vábila jeho opojnost neznámé "veličiny"... a já to cítil asi tak jak jsem to popsal později (cca bylo mi 25) připodobněním výjevu z Perliček na dně od Párala : >je to ve mně jako v koze<... totíž : v té povídce jedou dva reportéři v airovce shánět do novin nějakou reportáž

a narazí na chaloupku. Tam bydlí osamělý muž a... a všude kolem jsou kozy. Na plotě jsou kozí hlavy. Na Chaloupce visí kozí kůže, uvnitř jsou hrnečky pomalované kozami a... a "dědo" ptá se reportér " proč tu máte samé kozy, kde vás to napadlo tak hezky malovat ?, a proč pořád >kozy<?" a on odpověděl : "víte, já nevím, je to ve mně jako v koze."

Ano, je to i ve mně jako v koze. Ne, nevím proč mám tu a tu podivnost, proč jí měl van Gogh, proč jí měl Mozart, proč jí měl Hemingwai...?..je to v nás jako v koze... Werich řekl na otázku, co by dělal, kdyby vypukla třetí světová válka : ...nechal bych si narůst cop....

Někdy nevíme proč to a to je v nás...prostě to tam je v každém z nás "to Něco" specificky osobního, a nevíme proč...je to v nás jako v koze....

A tak se ze mě ve 27 letech stal stavební inženýr (dokončení studia jsem také prožil jako svou velkou radost a...existoval i slzavý okamžik, kdy jsem v pláči a v zabejčeném nadšení, tajně v duši vzýval Drbohlavovou a říkal jí : já to dokázal, a dokáží Vám, že nemáte pravdu. Byl jsem šťastný.

Oženil jsem se, přestěhoval z Brna do Boskovic a tak stavěl s dědy RD. To trvalo 6 let, tedy dva roky jemu a 4 roky nám, pro mou rodinu. Když

A zase nevím kdy to dokončím...

Vážený mladý Martine

Tvoje výzva o můj životní příběh mě "ukecala" a ráno jsem >cosi< takového začal psát. Nakonec když jsem napsal list, jsem zhodnotil situaci tak, že : nevím jak ho /ten příběh/ napsat, tedy do jaké míry a do jaké hloubky. Ráno jsem začal stylem, který by mě svedl na deset stran, a to ještě bych to okleštil.

Takže přemýšlím jak ti svůj příběh říci stručněji.

Zkusím takto :

Na Zeměkouli je mnoho lidí a tím mnoho osudů. Každý nějaký má a jsou různé, některé šedé, některé barevné, některé obyčejné jiné dramatické. Někdo má moc smůly, jiný málo. Vše je relativní, jak se to vezme a posoudí. U mě to všechno dej do pytle ,zatřep a vyndej miliardtý díl. To jsem já. Zleva si mě prohlídni a uvidíš vše příjemné, zprava si mě prohlídni a uvidíš samou smůlu.

Tak to je... $K \cdot k = \text{const.}$ (Kvalita krát kvantita je konstantní. Když klesá kvantita stoupne kvalita a naopak.). A tak já jsem měl v životě samé štěstí a přitom samou smůlu... možná jsem měl malého štěstí tisíc kousků a jednu obrovskou smůlu, nebo jsem měl štěstí obrovské, ale jen jedno, a desetitisíce drobných smůl... můžeš si vybrat.

Takže : jsem ten nejprůměrnější člověk.....ale mám jeden výjimečný dar (ostatně : každý z nás je asi takový, že má "svou křivku" s průměrnou charakteristikou a v jednom místě se ta křivka vypne – má svůj vysoký >pík<, v němž je ten člověk výjimečný.) Tím darem je něco dost praštěnosti, co mě přivedlo k dvouveličinovému vesmíru. Ten nápad-myšlenka přišla znenadání 7.1.1981. V té době mi bylo 36 let a o fyzice jsem nevěděl vůbec nic. Byl jsem sice už 10 let stavebním inženýrem, pilně jsem pracoval v socialistickém hospodářství a právě jsem v té době dostavěl druhý rodinný domek...za velké bídy a odříkání.

Byl to blesk. Okamžitě mě jel mráz po zádech a začal jsem jezdit každý týden do Brna (z Boskovic 40 km) do univerzitní knihovny a studovat tu fyziku. A poctivě jsem denně do ní koukal 4-6 hodin. ! A to večer po 20té hodině, kdy žena se šla dívat na televizi a já do sklepa -tam jsem si udělal studovničku v dílně - tvořit ve fyzice. Denně do půlnoci, nejméně. Ráno v 4,50 h. jsem vstával do práce. Tento režim jsem vydržel 5 let d e n ě !!! (a rodinné povinnosti byly značné : zatápět v kamnech, štípat dříví, chov králíků, pěstování zeleniny, rytí záhonů, dokončování oplocení a chodníků kolem domu, vodit děti ze školky, psát s dětmi úkoly, koupat děti v sobotu, chodit na nákupy, jezdit za dědou mu pomáhat v leccems, chodit na akce Z-do práce, denně mýt nádobí, občas se ženou všet prádlo stahovat králíky, opravovat dětem hračky, chodit s nimi k doktorovi...no bylo toho denně do večera dost. A ve 20,00 h do sklepa-

fyzika. jako samouk jsem svou hypotézu navrhnul do tří let v podobě, která je v podstatě dodnes, kde pouze od té doby provádím jen vylepšování a dotváření...a hledání důkazů a nových matematických vyjádření....bez jakékoliv pořádné konzultace s odborníky.Ti to odmítají. A to jim moc a moc vyčítám, že...jsou ochotni jet na víkend na chalupu a tam prokecat ze sousedkou u sámšky na rohu i dvě hodiny o pitomostech a já už 20 let škemrám o několikaminutové slyšení. Tedy škemral jsem do r. 1990. Psal jsem tehdy Bičákovi, Grygarovi, Niederlemu, Horskému, Vanýskovi, Šolcovi, Ullmannovi, Petrtýlovi aj, - asi celkem 15 odborníků... a prosil jsem je o 10.minut slyšení. Několikrát mi to slíbili , anebo to oddalovali a nikdy mě v podstatě nepřijali. Kde není dialogu,tam se špatně tvoří. Pracoval jsem na fyzice nejprve asi 5 let tahem v kuse, pak už jen s přestávkami do r. 1990.Přišla revoluce a já se dal na podnikání : opět s úmyslem, že si vydělám na fyziku.Věřil jsem , že budu-li mít 2-3 miliony, že si najmu studenty fyziky či absolventy co nemají práci a že s jejich pomocí do roka ucelím svou hypotézu do té míry, že už jí fyzikové budou brát vážně a začnou nad ní bádát. Pracoval jsem s firmou od r. 1991 září do 12/96 a konec. Firmu jsem zastavil,přerušil.Důvod ? = dlužníci. A tu to v r. 96 začalo, to mé trápení, které se vleče dodnes. trápení zvané : já věřitel,oni dlužníci. Klaus v r. 93 vypustil ve společnosti z láhve dřina tj. dal gaunerům zelenou a začala se horšit morálka lidí. Ti co měli v sobě slušnost hluboko zakořeněnou ti, tak zůstali ale ti lechtivější se nakazili a přinesli ve společnosti nemravnost : okrádání a okrádání a okrádání na všech stupních společenského chování. Dodnes vymáhám 2,2 miliony z dlužníků a už jsem 6 let bez zaměstnání na podpore od ÚP....a vlastně ani to ne , neb mi nic nedávají. Zbylo mi cosi úspor a rozprodávám věci z firmy.

Ale toho zbytečně promarněného času a energie za dlužníky. Všichni do jednoho byli soudy už odsouzeni a stejně nezaplátili.

K této sérii smůly jsem čelil i další smůle. Např. Pronajal jsem byt 3+1 a pronajimatel mi nezaplátil a zničil byt.Auto jsem měl 8x vykradeno (cca 80 tis. škody) přítelky ně se se mnou po 3,5 roce rozešla, po přistěhování z Liberce zpět do Děčína do svého původního bytu jsem chtěl tu stavařinu znova rozjet.Do týdne jsem posháněl 5 zedníků a sehnal zakázku : přístavbu chaty – jako " skvošhalu "a...a za měsíc byla hotová a padesátimilionový investor mě v průběhu výstavby sundal cenu o 15 % což byl právě zisk a dokončení bylo tedy za 0,-Kč výdělku (méně než mí dělníci) a dodnes mi dluží 4.300,- Kč. Z principu jsem ho žaloval. Soud vyřkl Platební rozkaz ,on se odvolal,a tak se to vleče 2 roky... (a dozvěděl jsem se že řekl jednomu známému : že mu nejde o těch 5,5 tis. Kč, ale že si nebudu vyskakovat a že mě podusí...atd.

V roce 1999 jsem na jaře podal do GA ČR přihlášku do grantového řízení tu mou fyziku...snad tam si jí někdo všimne,jsou tu povinni jí číst. Jo, měl jsem opět tu obrovskou smůlu, že dodnes se s nimi soudím, odmítli mi vydat posudek oborové komise. Smůlu v tom, že jsem se do nich pustil třepotaje zákonem v ruce – zák..106/99 o volném přístupu k informacím. Ne , zlo je silnější...už vím, že pravda vítězí jen má-li desateronásobně větší převahu nad zlem, jinak nemá šanci. Ta věc ještě není dořešena, ale bere mi sílu, čas a psychickou energii, že člověk se nemůže nijak domoci práva.

Smůlu jsem měl i v myšlence s těmi studenty. V r. 1996 jsem ještě měl něco málo peněz a tak jsem chtěl z nedočkavosti aspoň vyzkoušet tu metodu, že zaměstnám za mzdu 5 chytrých hlav 1-2 měsíce a uvidíme co to udělá. Vylepil jsem inzerát na katedře astrofyziky v Praze. u prof. Šolce. (Vanýska) Tam on měl v kruhu asi 14 studentů z celé republiky, čili minimum na to aby vůbec byl ročník povolen...a profesor zaplacen. Vidina peněz přilákala do Děčína 5 studentů. Zde jsem jim připravil vědomostní test a...a bohužel to dopadlo katastrofálně.Nic neuměli.A navíc bylo v atmosféře cítit, že si přijeli jen pro 2000,-Kč za den seznamovací konzultace a úhradu jídla a jízdenky. Nikdo dál spolupracovat nechtěl. (svůj údiv mám k tomu dosud)

takže v době od 1990 do 1997 jsem na fyzice nic nedělal. Přišla pak doba nezaměstnanosti a opět jsem se k ní vrátil. Vlastně nejprve jsem s přítelkyní adaptoval 2 byty – rok práce a teprve po rozchodu v r. 1999 jsem se do ní pustil na plno.Přišel syn v r. 1998, že si chce koupit počítač a zda-li pak bych mu na něj dal. (40 tisíc) Řek jsem, že jo, ale že mi musí pomoci s fyzikou. Slíbil.Vydržet to rok – hodinu denně - a pak to vzdal, řek mi : "tato, přijed' si pro ten počítač, já ho nechci". Od února 2000 mám počítač na kterém jsem neuměl vůbec nic a nikdy předtím jsem u něj neseděl ani vteřinu...ani vteřinu ! Co se dalo dělat, samouk jsem byl vždycky.... v dubnu už jsem posílal do světa dopisy se svou fyzikou. Přišly vánoce a...a s nimi virus do mého počítače. Ten byl neškodně malý, ale při jeho odstraňování mi kamarád nedopatřením vymazal celý Outlook -> 6000 dopisů a 2000 adres. Byla to rána .

To , že žiji už 3 roky sám bez ženy, je smutné (poprvé v životě tak dlouho), ale přineslo to pozitiva v té fyzice.;věnuji jí vlastně 100% volného času. Starám se o dva důchodce a o sebe, abych měl nějaký minimální příjem ; je to nyní cca 8 tis.měsíčně a dělám tu fyziku. Vlastně ...ještě tu je jedna navíc epizoda. Rok a něco jsem měl ve svém velkém bytu kamaráda "jako na privátě" – jako. Udělali jsme dohodu, že ho budu živit a on bude se mnou dělat >svoji< chemii - prozradil mi své osudové nápady : výrobu diamantu novátorským způsobem (jeho patent) a výrobu ketonů a benzínu z mýdla..tak jsme se do toho pustili. Investice činili asi 90 tisíc + ta úhrada obživy..a výsledek se bohužel nedostavil. Já mezitím dělám tu fyziku ve volných chvílích.

No a píše se letopočet 02/02...já trpělivě pracuji, trpělivě píši články, čtu vše co se v češtině vydá ve fyzice (vytiskl jsem si asi 300-400 článků tj. tak 5000 papírů a vše jsem přečetl nejméně dvakrát.), píši dopisy a hledám fyziky , kteří by se mnou o mé hypotéze uvažovali a byli ochotni se jí věnovat...nebo peníze dosud nemám. (Se sponzory jsem to také zkoušel – před 4 mi roky jsem poslal cca 1500 dopisů na české firmy s žádostí o sponzorování. Ani jeden se nepřihlásil, dokonce naopak jsem dostal výhrůžku, že jestli ještě jednou mu pošlu takový dopis, že si mě najde a dá mi do držky.

Obyčejný příběh...obyčejného tvora, co je zabezčený do své vize a neustoupí ikdyby to byla pitomost. Jsem lovec Mobidika....a je to ve mně jako v koze.

(10.2.2002)